

Arrest

nr. 185 195 van 10 april 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een inreisverbod van 13 juni 2016.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 augustus 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESSEN loco advocaat M. SAMPERMANS en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 juni 2016 wordt de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

(...)

une interdiction d'entrée d'une durée de quatre (4) ans est imposée,

wordt een inreisverbod voor vier (4) jaar opgelegd,

sur le territoire belge ainsi que le territoire des États qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen, sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre.

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten

volle toepassen², tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

L'ordre de quitter le territoire daté du 13.06.2016 est assorti de cette interdiction d'entrée.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 13.06.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

MOTIF DE LA DECISION :

REDE VAN DE BESLISSING:

Il s'agit des autres États membres de la Convention d'application de l'accord de Schengen du 14 juin 1985 relatif à la suppression graduelle des contrôles aux frontières communes, signée à Schengen le 19 juin 1990. La liste de ces États est consultable sur le site web dofi.ibz.be, rubrique « Contrôle aux frontières », rubrique « Informations », « LISTE DES ETATS MEMBRES EEE/EU/SCHENGEN ».

Het betreft hier de andere staten die partij zijn bij de Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen van unie 1985 betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen, ondertekend te Schengen op 19 juni 1990. De lijst van deze staten is beschikbaar via de website doff.ibz.be, rubriek "Grenscontrole", rubriek "informatie", "LIJST LIDSTATEN EER/EU/SCHENGEN".

L'interdiction d'entrée est délivrée en application de l'article mentionné ci-dessous de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o En vertu de l'article 74/11, §1, alinéa 2 de la loi du 15 décembre 1980, une interdiction d'entrée est prise à l'égard de l'intéressé ; l'ordre de quitter le territoire daté du 13.06.2016ne prévoit aucun délai pour le départ volontaire.

o En vertu de l'article 74/11, §1, alinéa 3 de la loi du 15 décembre 1980, le délai de l'interdiction d'entrée est porté à 4 ans car :

o 1° Le ressortissant d'un pays tiers a recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour :

Voir motif de la décision en néerlandais.

o In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 wordt aan betrokkene een inreisverbod opgelegd; het bevel om het grondgebied te verlaten van 13.06.2016 voorziet geen termijn voor vrijwillige terugkeer.

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 derde lid van de wet van 15 december 1980, wordt de termijn van het inreisverbod gebracht op 4 jaar omdat:

o V de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De termijn van vier jaar wordt opgelegd omdat betrokkene gebruik maakt van een vervalst paspoort, teneinde hier in België een verblijf te kunnen bekomen.

Op datum van 23.05.2012 dient betrokkene een aanvraag om machtiging tot verblijf in.

Hierbij legt hij een paspoort voor met nummer A0919424. Dit document kon echter niet aanvaard worden door onze diensten omdat deze oude paspoorten niet aanvaard kunnen worden als reisdocument, dit kan enkel door de nieuwe biometrische paspoorten. Betrokkene krijgt de mogelijkheid om een nieuw biometrisch paspoort aan te vragen bij de Somalische ambassade te Brussel. Op datum van 07.01.2013 wordt deze aanvraag echter onontvankelijk afgesloten omdat betrokkene geen enkel bewijs voorlegt dat hij daadwerkelijk een nieuw paspoort heeft aangevraagd.

Op datum van 26.10.2015 echter stuurt de raadsman van betrokkene ons een schrijven waarin een Somalisch paspoort wordt voorgelegd. Dit paspoort met nummer P00465405 werd echter onderzocht door de Centrale Dienst voor Bestrijding van Valse Documenten Zij stelden vast dat het hier om een vervalsing gaat.

Op datum van 11.12.2015 dient betrokkene opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf waarbij hij het vervalste paspoort met nummer P00465405 voorlegt.

Betrokkene heeft zich dus schuldig gemaakt aan fraude om een verblijf in België te kunnen bekomen door gebruik te maken van een vals paspoort.

Om deze reden wordt aan betrokkene een inreisverbod van vier jaar opgelegd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

"Artikel 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in de volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Artikel 74/11§2, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde van de minister cq. Staatssecretaris zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen. Het is dus duidelijk dat met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod er wel degelijk een discretionaire bevoegdheid is toegekend aan verwerende partij.

Verzoeker heeft aldus zeker een belang bij de vernietiging van het opgelegde inreisverbod.

In casu werd er aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd omdat hij gebruik zou hebben gemaakt van een vervalst paspoort. Verzoeker beweert echter dat hij steeds ter goeder trouw gehandeld heeft. Verzoeker heeft als goede huisvader gehandeld bij de aanvraag van zijn paspoort. Verzoeker kwam uit de lucht gevallen toen er werd gesteld dat zijn paspoort vervalst zou zijn. Verzoeker heeft geen fraude gepleegd om een verblijf in België te kunnen bekomen, tevens was de rest van zijn gezin als erkend als vluchteling.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Bovendien schendt de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing de redelijkheidsplicht.

Er kan immers afgezien worden van het opleggen van een inreisverbod om humanitaire redenen.

Verzoeker vormt een feitelijk en hecht gezin met zijn echtgenoot en hun vier kinderen.

Door het inreisverbod wordt er dan ook manifest een breuk van zijn familiale relaties opgedrongen. Verwerende partij heeft niet onderzocht of het familieleven ook elders dan op het Belgische grondgebied kan worden verder gezet. Voor verzoekers echtgenote en kinderen is het onmogelijk dat zij zouden meereizen naar Somalië, aangezien hun leven daar in gevaar is, waardoor zij het statuut van erkend vluchteling hebben verkregen.

Voor zover verwerende partij zou opmerken dat verzoeker steeds om de opheffing van het inreisverbod zou kunnen vragen, dient te worden opgemerkt dat deze mogelijkheid tot opheffing van een inreisverbod slechts theoretisch is, en dat verzoeker in de praktijk geen enkele garantie heeft dat hij zijn gezin de eerstkomende vier jaar zou kunnen terug zien.

Door niet alleen een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, maar verzoeker bovendien ook het verbod op het leggen om gedurende vier jaar het Belgische grondgebied te betreden, wordt verzoeker bovendien ontrukt aan de samenleving waarin hij gedurende de voorbije jaren duurzaam verankerd raakte.”

2.2. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

2.3. In zoverre verzoekende partij aangeeft niet akkoord te gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen in die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:
1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.
(...)"

Artikel 74/11, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet stelt verder:

"De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen."

2.4. In casu werd de verzoekende partij een inreisverbod gegeven omdat het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 juni 2016 geen termijn voorziet voor vrijwillig vertrek. Verzoekende partij betwist deze vaststelling niet en bovendien vindt deze vaststelling steun in het administratief dossier.

Verzoekende partij is het in de eerste plaats evenwel oneens met de motivering omtrent de duur van het inreisverbod, met name waar gesteld wordt dat haar een inreisverbod van vier jaar wordt opgelegd omdat zij fraude heeft gepleegd, meer bepaald heeft zij gebruik gemaakt van een vals paspoort. Verzoekende partij stelt hiertegen dat zij steeds ter goeder trouw heeft gehandeld bij de aanvraag van haar paspoort en zij dus uit de lucht komt vallen toen er vastgesteld werd dat het paspoort vervalst is. Zijzelf heeft geen fraude gepleegd om een verblijf in België te bekomen en wijst erop dat de rest van haar gezin erkend is als vluchteling.

Na nazicht van het administratief dossier kan verzoekende partij geenszins overtuigen met haar betoog als zou zij ter goeder trouw hebben gehandeld en nooit fraude hebben gepleegd om een verblijf in België te bekomen. Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat zij via haar raadsman op 26 oktober 2015 een Somalisch paspoort heeft overgemaakt aan het bestuur en dat zij op 11 december 2015 zich bediende van dit paspoort om een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Evenwel stelde de Centrale Dienst voor Bestrijding van Valse Documenten vast dat het gaat om een vervalsing. Verzoekende partij kan dan ook niet overtuigen waar zij stelt dat zij steeds ter goeder trouw heeft gehandeld. Gelet op deze vaststellingen is het dan ook geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij motiveert dat verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan fraude om een verblijf in België te kunnen bekomen door gebruik te maken van een vals paspoort en om die reden een inreisverbod van vier jaar op te leggen.

2.5. Waar de verzoekende partij voorts betoogt dat zij een feitelijk en hecht gezin vormt met haar echtgenoot en vier kinderen en het inreisverbod hierop een inbreuk vormt nu uit de bestreden beslissing niet blijkt dat het gezinsleven ook elders kan verdergezet worden en haar gezin niet mee kan reizen naar Somalië gelet op hun statuut van erkend vluchteling, wijst de Raad erop dat het aan de verzoekende partij vooreerst toekomt het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven op het grondgebied aannemelijk te maken. Indien zij hierin immers niet slaagt, kan zij ook niet voorhouden dat de verwerende partij het bestaan van dergelijk gezinsleven bij het treffen van de bestreden beslissing veronachtzaamd heeft.

In casu stelt de Raad vast dat noch uit het administratief dossier noch uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven op het Belgische grondgebied aannemelijk maakt. Zoals de verwerende partij in de nota met opmerkingen terecht opmerkt maakte de verzoekende partij bij haar aanvraag om verblijfsmachtiging van 11 december 2015 niet eens gewag van een partner en kinderen. Hoewel uit de stukken van het administratief dossier wel blijkt dat op 20 januari 2016 een adrescontrole werd doorgevoerd naar aanleiding van de ingediende aanvraag van 11 december 2015 en hieruit naar voren is gekomen dat verzoekende partij samen op dit adres verblijft met drie andere personen - en geenszins met een persoon met vier kinderen - waarbij verzoekende partij verklaarde de partner te zijn van M.S.S. wordt aan deze verklaring afbreuk gedaan door het feit dat verzoekende partij in haar verblijfsaanvraag hoegenaamd geen gewag maakt van het feit dat zij een gezin zou vormen met deze persoon en diens kinderen, laat staan vier kinderen. Er kan van verzoekende partij immers verwacht worden dat zij - wanneer er werkelijk sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven op het Belgische grondgebied - hiervan melding maakt in haar verblijfsaanvraag. De vaststelling dat verzoekende partij nalaat dit te doen, doet dan ook afbreuk aan het argument dat zij een gezin zou vormen met een legaal op het Belgische grondgebied verblijvende persoon en diens kinderen. Voorts blijkt dat de dienst vreemdelingenzaken op 23 maart 2016 op de hoogte werden gesteld door het openbaar ministerie van Luik omtrent de intentie van de verzoekende partij één kind van haar voorgehouden partner te erkennen. Het is evenwel opmerkelijk dat verzoekende partij - in het kader van haar verblijfsaanvraag - dit element evenmin ter kennis heeft gebracht aan de verwerende partij, dit terwijl de beslissing inzake de verblijfsaanvraag pas op 13 juni 2016 werd genomen en verzoekende partij aldus nog ruimschoots de tijd had haar verblijfsaanvraag aan te vullen. De vaststelling dat verzoekende partij op geen enkel moment het nuttig achtte de verwerende partij in te lichten over haar gezinssituatie in het kader van haar verblijfsaanvraag, doet dan ook afbreuk aan haar

verklaringen dat zij een beschermenswaardige gezinsrelatie heeft op het Belgische grondgebied, dit temeer in het licht van de vaststelling dat buiten het feit dat zij op hetzelfde adres verblijft als de persoon waarmee zij verklaart een relatie te hebben en de wens om één van diens kinderen te erkennen, er geen enkel gegeven voorligt waaruit het bestaan van een beschermenswaardige relatie kan afgeleid worden. Verzoekende partij kan dan ook niet overtuigen waar zij stelt dat de verwerende partij haar gezinssituatie zou veronachtzaamd hebben.

Waar verzoekende partij erop wijst duurzaam verankerd te zijn, stelt de Raad vast dat de verwerende partij reeds op 7 januari 2013 ten gevolge van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet standpunt heeft ingenomen over de aangebrachte elementen van integratie en verblijfsduur en erop gewezen heeft dat deze elementen geen terugkeer naar het herkomstland verhinderen. Verzoekende partij, die blijkens de gegevens van het administratief dossier pas op dertigjarige leeftijd naar België is gekomen en hier slechts acht jaar heeft verbleven zonder ooit toegelaten geweest te zijn tot verblijf, maakt met haar summier betoog aangaande haar duurzame verankering geenszins aannemelijk waarom de verwerende partij nogmaals met betrekking tot het inreisverbod standpunt zou moeten innemen over haar integratie en verblijfsduur. Dit alles temeer in het licht van de vaststelling dat verzoekende partij fraude heeft gepleegd om een verblijf in België te bekomen.

2.6. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Uit de bespreking hoger blijkt dat er van een schending van het redelijkheidsbeginsel in casu geen sprake is.

2.7. Verzoekende partij maakt een schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.8. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 EVRM.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

"Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dat voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economische welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het begrip 'gezinsleven' in voormeld artikel 8, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 EVRM1. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

Verzoeker vormt een feitelijk & hecht gezin met zijn echtgenoot en hun vier kinderen. Er is dus sprake kan zijn van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Aangezien verzoeker aldus onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM valt, dient artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw genomen te worden. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft (legaliteitstoets), dien te worden opgemerkt dat de 'inmenging van het openbaar gezag' inderdaad bij wet is voorzien, met name in het artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Wat de tweede voorwaarde betreft, de legitimiteitstoets, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, namelijk de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het immers aan de staten toe om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Tevens moet de inmenging noodzakelijk zijn in een democratische samenleving of anders geformuleerd moet er een proportioneel evenwicht bestaan tussen de inmenging en de ermee nagestreefde doelstelling (de noodzakelijkheids- of proportionaliteitstoets).

De Staat moet aantonen dat er een billijke afweging gemaakt werd tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang.

Aan de hand van de 'fair balance'-toets, zal blijken of er sprake is van een positieve verplichting tot het in stand houden van het gezinsleven. De 'fair balance'-toets is een afweging van belangen in redelijkheid, welke niet mag leiden tot onevenredige hardheid.

Deze 'fair balance'-toets houdt in dat er een evenwicht moet zijn tussen het belang van een individu en het belang van de gemeenschap. Per geval moeten de concrete omstandigheden worden nagekeken om te kunnen beoordelen of er al dan niet sprake is van een positieve verplichting voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Wanneer er wel een positieve verplichting voor de staat is en de staat is deze niet nagekomen, dan is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. De staat is dan haar verplichtingen, die voortvloeien uit artikel 8 EVRM niet nagekomen. Als er na de belangenafweging, de 'fair balance'-toets blijkt dat er geen positieve verplichting voor de staat is, dan is er geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM.2

Er rust bijgevolg een onderzoeksverplichting bij de Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

In het arrest "Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. the Netherlands"³ heeft het EHRM geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door een excessief formalisme. Factoren welke meespelen in deze belangenafweging zijn de beantwoording van de vraag of het voor verzoekers (on)mogelijk is een familieleven te leiden in het land van oorsprong, het al dan niet absoluut karakter van de verwijdering, meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 EVRM.

In casu is het duidelijk dat het gezinsleven van verzoeker niet kan worden verder gezet in het land van herkomst. De echtgenote en kinderen van verzoeker kunnen onmogelijk terugkeren naar Somalië, zij zijn namelijk gevlucht uit Somalië en een terugkeer zou een reëel risico voor hun leven betekenen.

Gelet op het feit dat het hier gaat om een zeer hechte gezinscel en het centrum van belangen dat voor betrokkenen nadrukkelijk in België ligt, dient in deze te worden gewezen dat het algemene belang van verwerende partij niet kan prevaleren op de persoonlijke belangen die verzoeker kan laten gelden.

Dat de bestreden maatregel dan ook om de hierboven vermelde redenen in strijd is met de Belgische Wet en verzoeker onverwijld in vrijheid dient te worden gesteld."

2.9. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

2.10. De Raad verwijst naar zijn bespreking van het eerste middel waar werd vastgesteld dat verzoekende partij het bestaan van een gezinsleven, laat staan een beschermenswaardig gezinsleven, op het Belgische grondgebied niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoekende partij maakt aldus een schending van artikel 8 EVRM in die zin niet aannemelijk.

2.11. Waar zij er nog op wijst dat het centrum van haar belangen zich in België situeert, en zij daarmee lijkt te doelen op het bestaan van een privéleven, wijst de Raad eveneens op zijn bespreking van het eerste middel aangaande de duurzame verankering in België.

2.12. Verzoekende partij maakt geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER